

by šla do odvolací stolice již jen s věcí bagatelní (srv. na př. rozhodnutí čís. 13921 sb. n. s. a č. 1253 sb. m. spr.) Bylo proto oprávněnému rekursu do odmitavého usneení rekursního soudu vyhověno.

Čís. 14803.

Jazykový zákon.

Bylo-li příslušníku menšinového jazyka doručeno soudní rozhodnutí jen v jeho menšinovém jazyku, nebylo tím porušeno jeho právo jazykové a nepůsobí tento nesprávný postup soudu zmatečnost.

Lhůta k oprávněnému prostředku počíná se od doručení tohoto vyřízení, nikoliv teprve ode dne, kdy bylo straně k dodatečné její žádosti doručeno vyřízení v jazyku státním.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1935, R I 1349/35.)

Nezletilá žalobkyně, zastoupená právním ochranným oddělením zemského ústavu pro péči o dítě v P. jakožto svým zákonitým zástupcem, podala žalobu v jazyce státním. Prvý soud, v jehož obvodě bydlí $\frac{2}{3}$ státních občanů příslušníků menšinového jazyka německého, a jimiž byly i obě strany, doručil právním jejich zástupcům rozsudek toliko v německém vyhotovení a to dne 26. dubna 1935. Dne 10. května 1935 žádal právní zástupce žalobkyně, rovněž příslušník menšinového jazyka, o doručení vyhotovení rozsudku v jazyku státním. Žádosti té bylo vyhověno a rozsudek ve státním jazyku vyhotovený byl doručen zástupci žalobkyně dne 29. května 1935, jenž dne 12. června 1935 podal odvolání na poštu. Odvolací soud odmítl odvolání pro opožděnost. Důvody: Žaloba byla podána ve státním jazyce a měl proto první soud hned původně rozsudek vyhotoviti a doručiti též a především v jazyku státním, třebas obě strany a jejich právní zástupci jsou příslušníky německé národnosti. Doručení pouze německého vyhotovení rozsudku jazykovým předpisům nevyhovělo (čl. 37 jaz. nař. z opaku, § 1 jaz. zák.). Ustanovení čl. 17 jaz. nař. toliko znamená, že zástupce strany nemůže pro svoji vlastní národnost uplatňovati jazyková práva menšinová, když tato nepřísluší straně samotné, netýká se vůbec souzeného případu. Toto porušení jazykových předpisů však nemůže míti vlivu na počátek odvolací lhůty podle § 464 c. ř. s. Bylo-li totiž vyhotovení rozsudku doručeno straně příslušející menšinovému jazyku k rukám jejího procesní plnou mocí vykázaného a téměř jazyku příslušejícího právního zástupce — třebas u porušení jazykových předpisů — toliko v tomto menšinovém jazyku, nemůže jí z tohoto jazykově vadného vyřízení vzejíti ve věci samé žádná právní újma, možnost hájiti svých práv ve věci samé jí nebyla tím nijak odňata ani zkrácena a ve včasném podání odvolání nebylo jí tím ani v nejmenším bráněno. Názor, že v takovém případě doručení rozsudku by bylo vůbec zmatečné a bezúčinné a že proto odvolací lhůta před doručením rozsudku vyhotoveného ve státním jazyce by nepočala běžeti anebo žádosti o doručení takového vyhotovení podanou v odvolací lhůtě by se přerušila anebo stavila, by se nedal uvést v soulad s ustanovením § 464 c. ř. s., že odvolací lhůta nemůže býti prodloužena, ani by se nedal odvoditi z ustanovení anebo z ducha jazykového zákona a jazykového nařízení. Z toho nutno usuzovati, že v souzeném případě počala se

odvolací lhůta žalobkyně doručením německého vyhotovení rozsudku k rukám jejího procesního plnou mocí vykázaného právního zástupce, tedy dne 26. dubna 1935, a že, poněvadž každá strana má jen jednu odvolací lhůtu, návrhem jejího zákonného zástupce o doručení vyhotovení rozsudku v jazyku státním nemohla býti snad pro tohoto založena zvláštní odvolací lhůta odchylná od odvolací lhůty pro stranu samotnou. Tento návrh proto nemohl míti vlivu na běh odvolací lhůty v projednávaném případě, obzvláště ji nemohl přerušiti anebo staviti, a odvolací lhůta proto skončila se pro žalobkyni dnem 10. května 1935.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu z důvodů uvedených v právní větě tohoto rozhodnutí dodav, že žalobkyně byla nadto zastoupena ve sporu právním zástupcem svého jazyka a rozsudek byl tomuto zástupci doručen, takže nemá ani proto důvodu ke stížnosti.

Čís. 14804.

K § 1483, první věta, obč. zák.

Záruční prohlášení není zástavou ve smyslu § 1483, první věty, obč. zák.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1935, Rv I 2620/33.)

Žalovaná zaručila se písemným prohlášením do 60.000 Kč za firmu K., již byly svěřeny žalujícímu státem práce stavitelské. Poněvadž firma K. neodstranila závady, jež byly na stavbě zjištěny, učinil tak svým nákladem žalující stát a požaduje náhradu jeho v žalované výši na žalované z důvodu jejího rukojemství. Žalovaná namítla proti žalobě též promlčení nároku. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y**: Záruční listina, již má žalující v rukou, byla podle znění podmínek pro provedení stavby sjednaných složena jako vadium a kauce a má sloužiti jako zástava za veškeré nároky stavebníka, žalujícího, proti podnikateli. Šlo o smlouvu rukojemskou podle § 1326 obč. zák. Avšak zástavní věřitel musí míti možnost z předmětu zástavy, kdyby pohledávka jeho v určený čas splněna nebyla (§§ 447, 448 obč. zák.), realizaci zástavy se uspokojiti. Listina však zakládá pouhé osvědčení nároku a závazku (§ 294 c. ř. s. a § 1346 obč. zák.), sama o sobě nemá ceny majetkové, jí pouze se utvrdil obligační nárok věřitele vůči hlavnímu dlužníku a závazek tohoto (§ 1346 obč. zák.). Na jejím podkladě může věřitel svůj nárok vůči rukojmímu uplatňovati, nemůže však dražbu její žádati (§ 461 obč. zák. a §§ 264—282 ex. ř.). Žalovaná zaručila se za řádné provedení prací stavitelských pro úřední budovu firmou K. a žalující domáhá se náhrady nákladu spojeného s provedením nutných a neodkladných oprav na vadném díle firmy K. Podle tvrzení žaloby byly závady zjištěny při superkolaudaci, provedené dne 24. února 1928, a práce opravné provedeny byly podle účtů ze dne 18. října, 20. listopadu a 1. prosince 1928 a 7. srpna 1929. Jde o správu pro vady díla podle § 1167 obč. zák. a předmětem žalobního nároku je náhrada škody žalobci vzešlé vadným provedením díla, nárok tento byl však proti žalované uplatněn teprve žalobou, podanou dne 24. listopadu